

DAVID BÁTOR

Milostné lastury

David Bátor (*1974 v Opavě)

Debutoval sbírkou Kukly slov (Tilia, 2004), která byla nominována na Cenu Jiřího Ortena. O rok později vydal pod názvem Světloňoš soubor básní inspirovaný sochařským dílem Tomáše Valuška. Třetí sbírka vydaná v roce 2008 v nakladatelství Perplex se nese ve znamení senzitivní a reflexní lyriky. V roce 2012 vydal ve spolupráci s hudebním skladatelem Janem Hanouskem a fotografem Petrem Kolmanem básnickou knihu Kreslostroj. O vydání se tentokrát postaralo Vsetínské nakladatelství Malina. Publikuje v literárních časopisech (Host, Protimluv, Revue Weles, H_Aluze) i v internetových médiích (Almanach Wagon).

Jeho verše jsou zastoupeny v celé řadě sborníků a almanachů, např. Festival básníků (2003), Opava city/ poezie v otevřeném prostoru (2004), Láska nic nezapomíná! (2011). Stál u zrodu literárního časopisu Nové břehy, který vycházel v letech 2008 – 2009. V televizním dokumentu Česko jedna báseň recitoval z jeho poezie básník a publicista Ivan Motýl. Ukázky z jeho tvorby zazněly také v rozhlasových pořadech Zelené peří a Poetické nockturno na vlnách Českého rozhlasu 2. Trvale žije v Brance u Opavy.

Pohyb

Něco se děje!

Pohyby uvnitř tlačí smrt
z vyžraných vnitřností vin.

Něco se děje!

V ohlodaných kostech marnosti
někdo zapálil lásku škrtnutím
o dech - Ty.

Láska

Luna se vzpíná,

kope v nás nekonečný

důl tříštivého světla!

Rozhrneme bodláky hvězd!

Za nimi opět uvidíme téct

vlastní krev k porodům!

Svítání

Pokrčené šaty světla

tančí do přivřených víček.

Vodí je jako loutky Bůh

s prsty od přezrálých malin.

Divadlo rána překračuje práh

nočních dramát ze dvou srdcí.

Vize

Na prsou ti rostou

prastaré chrámy.

Dotknu se jich a

zvony promluví

dravčím halasem

příštího dětství.

Na prsou ti rostou

studny mléka.

Dotknu se jich a

kůže zaševelí hladce

v peřinách podzimu.

Vize II.

V každé tmě nachází se
skulina světla nebo jen prst rodidla,
náznak pohybu žebry a smích
s příchutí kadidla.

V každé tmě nachází se
schodiště, pokoje nebo jen nitka žíly,
náznak pohybu vodou s příchutí
metanu a síry.

V každé tmě nachází se
oči vidoucí, přesné a nespátržené,
nznak pohybu hlínou,
až ke kořenům kamene.

Světlo

Slunce kape do pohárů
z žebříků houslových strun.
Prosolí kůži zvečera k ránu,
omastkem chťiče provoní dům.

Den

Ležíme na prahu nového dne.

Vidíme hejna ptáků i letadla

Možná ležíme na mořském dně.

A křídla ptáků jsou chapadla.

Poezie

Co je poezie? Hra či dům?

Snad tvá Etna i Krakatoa -

kůže připravující o rozum?

Spodnička kostry a pod ní zem

do které vrátíme se všichni - všem?

Co je poezie? Světlo či stín?

Možná omyl ve své podstatě,

krok stranou, pád do křovin?

Snad dětský svět nabíhající

na nůž dospělosti? Co já vím?

Bože, co já vím?

Život

Zatloukám slova

do milostných pozic.

Kůže a Klín! Klín kůže!

Trnitá cesta ženy i muže!

A otloukání píšťaliček kostí

do dětských slin i do věčnosti.

Milostné lastury I.

Jsme Milostné Lastury

nalezené na poušti Lásky.

Dvě temné chodby - do noci

zapouzdřené samohlásky.

Jsme Milostné Lastury

vyplavené na poušti srdce.

Dva slzné váčky štěstí

zarostlé v krvi budoucí.

Milostné lastury II.

Žijeme pod kopcem...

obzor zde je jako moře.

Jsme tedy dvě lastury

na jeho věčném břehu.

Milostné Lastury světél

a spodní proudy bouře.

Doteky pulsující v sobě

vichrným taktem dechu.

Souhvězdí

Slunce ti na záda

kreslí štíra a také

hvězdy jiných sfér.

Jde o souhvězdí

Velkého Výra.

Pro tebe jsem ho

vymyslel.

Milostné lastury III.

Milostné laskání
svítivých lastur.
To jsou naše těla
třená šerosvitem.

Milostná laskání
svítivých lastur.
To jsou naše oči
prohořené citem.

Hořkost duše

Láska proměněná v nenávisť...
tak častý obraz marnosti doby –
dvě strnulé postavy z katastrof...

Dlouhé chodby z hořkosti duše
prorůstají patry slz a činí z nás
cizince, ubožáky s bílou holí slov.

Sochy

Z tichého domu dvě těžké sochy hledí ven.
Za okna dosedá soumrak a všechno ztichlo.
Srab a Bezdětná Madona v místnostech bdí.
Je léto a přesto mráz podřezal city – přesně.

O lásce

A pravda o lásce je lež...
Pro peníze seber se...
Pro peníze seberu si... Běž.

A pravda o lásce je lež.
Seber se a půjdeme k...
Možná k šípku ze dvou rtů. Řež!

Milostné lastury IV.

Lastury z lávovin lkají,
dva slzné váčky neštěstí
rozum polykají pobledlý
a strnulý jak břicho pouště.

Včera jsme byli poprvé
od sebe a nic se nestalo...
jen do rozedřených duší
napršelo ticho z bouře.

Hořkost lásky

Neříkej mi, že jsme slepí.
To svět kolem nás je vinen
a hořkost lásky působí, že
v bouřích při budeme žít dál.

Jen vysrknout tu první vinu.
Tu první hořkost potom hned
vyplivnout do země pod sebou
a promíchat další s alkoholem ...

Nemíjení

Přesto věřím. A ty také.

Na nemíjení osudů v čase.

A vše co je zakřivené nyní

tak jednou drsně narovná se.

Poznání

Miluji tě! A přece jsou v tom

i rezavé ostny z nařčení a křivd.

Miluješ mě! A přesto střenka

nenávisti ve střepech duše leží.

Přikryje nás tma a stříbrně cinkne

na dvě osudové a tragické nahoty.

ZÁJEZDÍ

*Vydalo jako svoji 3. publikaci nakladatelství Zájezdí v roce 2012.
1. vydání. Neprodejné, ale můžete přispět autorovi. :-)*

Více informací a další publikace na www.zajezdi.cz nebo na [@zajezdi](https://www.instagram.com/zajezdi)